

Літературно-мистецька сторінка

НІЖНЕ МЕРЕЖИВО

Ліна ВЕРЕСЕНЬ

Чергова знакова подія культурно-мистецько-освітнього життя нашого регіону відбулась у затишному кафе «Браво» м.Кременця: тут пройшла презентація збірки творів працівників закладів дошкільної освіти Кременеччини «Дошкільне мереживо». Це вже четверта колективна праця творчих педагогів «дошкільнят», яку вони винесли не на суд, а на радість поціновувачів поетичного (і частково прозового) слова, а також для тих, хто може використати ці твори у своїй безпосередній професійній діяльності чи просто у вихованні своїх дітей.

Зустріч пройшла у доброзичливій і теплій обстановці з участю педагогів-наставників Ольги Яловської, Людмили Врочинської, Анатолія Багнюка, представників керівних освітніх установ та дошкільних закладів району і літературного редактора видання Ніни Багнюк. Свої твори презентували Оксана Бистрицька, Наталія Гамера, Лариса Кондратюк, Лідія Лапка, Наталія Літвінчук, Ольга Попович, Оксана Скиба, Світлана Станковська і Тетяна Шидловська.

Жінки-українки... Дивовижно красиві, напрочуд працюваті, безмежно багаті душею і дійсно незбагненні для світу. Вони просто живуть поряд, ходять на роботу. Інколи, на превеликий жаль, виступають діточкам і в ролі тата, виконують всю нелегку жіночу (а часто і не зовсім жіночу!) роботу. Намагаються любити діток за двох, самі не пізнавши глибини справжнього почуття. Тому й одні щасливі, інші — не зовсім. Та все одно, незважаючи на життєві незгоди і труднощі, вони вміють виглядати на всі 100!

Дивлячись на фото цих красунь, напевно, ніхто не може і здогадатися, що твориться в душі кожної з них. А вони сяють невитраченою любов'ю, яка проситься із серця й у вільну хвилинку виливається чистою сповіддю на папір.

Саме тому, крім багатьох творів, які торкаються безпосередньої роботи вихователя, зовсім іншими, особливо тонкими гранями віддзеркалюють внутрішній стан авторів їх ліричні поезії. Так,

Лідія ЛАПКА

ЩАСТЯ

Щастя — не знати спокою,
В далі йдучи невідомі.
Щастя — це мир після бою
В отчому домі,
Зустріч опісля розлуки,
Справджені мрії,
В серці немає вже муки —
Лише надії.
Щастя — уміти любити,
Навіть коли покидають,
Щастя — уміти простити,
Коли вже надії втрачають,
Щастя — вернуться додому
Через роки далекі
І віднайти ту дорогу,
Як журавлі і лелеки,
І пригорнутись до мами,
Спитать, як у неї ведеться,
І приголубить словами —
Ось те, що щастям зоветься.

ВЕСНЯНИЙ НАСТРІЙ

Весна. Вже сонечко високо,
Хмаринки в небі, наче люди,
Спішать-біжать, їх видно оком,
Легенькі, бачимо їх всюди.

І чути пісню, подих лине,
Тож насолоджуйтесь красою.
Поганий настрій нехай згине,
Вітаймо всіх-усіх з весною.

А сонечко тепліше гріє —
До нього щічки підставляймо.
Воно вже справді нас леліє
Йому всі разом заспіваймо.

Про те, що маєм радість жити,
Що хочемо добра і миру,
Про світлу мрію наших діток
Ми молимося Богу щиро.

МЕЛОДІЯ ЛІТА

Літо веселе прийшло нам на вітиху!
Повно скрізь щebetу, повно скрізь сміху.
Птахи співають такі голосні,
Всюди лунають веселі пісні.
Ось соловейка мелодія лине,
Давно прилетів він з чужої країни,
Тьохкає в лісі й у нашій садочку.
Станеш і думаєш: ну й голосочки...
Душа аж радіє і настроїй хороший:
Який світ чудовий, який день погожий!
І серце вистукує радісно, в тон,
Із піснею пташки співа в унісон.
З високих небес світить лагідне сонце
І шле промінці свої в кожне віконце,
Манить купатись, стрибати, гуляти,
Мелодію літа усім звеселяти.

Лариса КОНДРАТЮК

БУДЬ ПРИРОДІ ДРУГОМ

Біленькі ромашки цвітуть на лужку,
Над ними метелик літає.
Пташина вгорі співа пісню дзвінку,
І сонечко радо стрічає.

Буяє природа в ранковій красі,
Кругом омивають все роси,
Легкий вітерець понад лугом кружля
Й берізки розчісує коси.

Виходь на природу, хоч плач, хоч кричи —
Природа тебе зрозуміє.
Та краще про неї співай і пиши,
Про все це хай світ весь почує.

Співай про цю Божу оселю краси,
Будь другом для неї найкращим.
Маленьким серцям цю любов ти неси.
Природа — найбільше багатство!

ДОЩИК

Грім гуркоче і гуркоче:
Вигнать дощик з хмарки хоче.
Вітерець теж підганяє,
Дощик з хмарки викликає:

— Лийся, дощику, ти жваво
На городи, і на трави,
Гарно землю поливай —
Буде щедрий урожай!

Лишив дощик всі турботи
І узявся до роботи:
Поливав він огірочки,
І картоплю, і садочки.

Крапельки дощу блищали,
І сміялись, і співали:
— Земленько, ти нас приймай,
Давай добрий урожай!

ВИШИВАНКА

Вишивала мама
Сорочку для доні:
Сині волошки
І маки червоні,
Колоски пшениці
І ромашки білі —
На щастя, на долю
Донечці милій.

Вишивала мама,
Всю любов вклдала,
Ниточку до ниточки
Гарнесенько клала.
— Вишиту сорочку
Одягай, дитинко,
Щоб всім було видно,
Що ти українка!

відкрита у своїх світлих почуттях, але горда Оксана Бистрицька не дозволяє себе принизити і щиро мріє про польоти; Наталія Гамера змальовує яскраві емоції першокласника Нової української школи, робить акценти на інноваціях у роботі з дитячим колективом.

Чи не найбільшим поетичним доробком може з гордістю поділитися Лариса Кондратюк: її поезії — це потужний потік глибокої любові до рідної землі, матері та дітей, разуючий біль від проблем екології та руйнівної війни, а також чудернацький світ дідусевих неблиць. Світлою безмежною енергією любові до всього світу переповнені твори Лідії Лапки, котра разом із тим

длиться своїми чуттєво-філософськими роздумами про наше життя з усіма його проблемами і радощами і пробає сили у малій прозі. Перечитуючи вірші Наталії Літвінчук, можна мимоволі вивчити англійську мову, яка саме і є родзинкою її роботи і творчості.

Тонким ліризмом вражають поезії Ольги Попович, яка вміє відчутти й осінь, як весну, й аромат кави на світанку в коханих руках, і безмежжю радості, яке закликає дарувати дітям. Із задоволенням хочеться запросити у поетичну мандрівку разом із Оксаною Скибою, котра сприймає довколишній світ безпосередніми дитячими чуттями, дивується йому і вчить любити його дітей. Світлана Станковська намагається розібратись у власних почуттях, вирватись із символічної клітки, знайти себе у цьому непростому житті і не соромиться

зізнаватись у любові найріднішим людям.

Нікого не залишить байдужим щира поетична мелодрама Тетяни Шидловської, її молитовне звернення до українців і на завершення — ритмічні поетичні вправи для тих, хто трішечки втомився читати. Та хіба справжня краса може втомити? Із нетерпінням будемо чекати на нові твори. Успіхів вам і радості у переддень професійного свята!

Щира вдячність за творче свято його постійному ініціаторові і невтомному натхненникові, упоряднику і співавторові презентованого видання, методисту Кременецького районного методичного кабінету з дошкільної освіти Лідії Лапці.

Наталія ГАМЕРА

МОЯ ЗЕМЛЯ

Як добре, що живу я в Україні,
Де все красиве: гори і поля,
Садок вишневий і калина.
Тут все найкраще! Це моя земля!
Люблю, як в гаю соловей щебече,
Комбайн у полі ниву обробля,
Матусі руки, хліб смачний із печі
І мальву, що цвіте біля вікна.
Як добре, що живу я в Україні
Тут все красиво: мама й немовля,
Тут вишиванка, дім, сім'я, родина.
Тут все найкраще! Це моя земля!

ІДУ ДО ШКОЛИ!

Тільки світанок зійде над видноколом,
Криком веселим всіх вас розбуджу:
«Мамо! Татусику! Я ж іду до школи!
Швидше збираймося, я ж у школу йду!».
Мама схвилювано бант влітає в косу,
Тато портфеліка в руки подає.
«Донечко, мріємо, щоб усе збулося,
Бо тут починається майбуття твоє».
В школі учителька двері відчиняє,
Квіти, букварики — свято всім довкола!
Кожного учня з радістю чекає
Нині наша Нова українська школа!

ФІЗКУЛЬТХВИЛИНКА

Дошкільнята стали в коло,
Усміхнулись всім навколо.
Нахилились вліво, вправо,
Ось такі ми робим вправи.
А тепер походим трішки,
Будем розробляти ніжки.
Ставим руки всі у боки,
І стрибаєм, як сороки.
Раз і два — присісти, встати,
Потім знов усе почати.
Всі веселі? Відпочили —
Й до заняття приступили!

Оксана Бистрицька

ГОРДА

Тане сніг. Струмочок несміливий
Пробивається крізь лід думок.
Ти пішов. Я знаю: ти зрадливий.
Доля злий дала мені урок.
Не жаліла вона сліз і муки,
І безсонних сплаканих ночей,
А мені зостався біль розлуки,
Ще й солоні краплі із очей.
Ти іди і не чекай, не треба:
За тобою я не побіжу!
Горда я (чого немає в тебе),
І свою любов я збережу.

ЛІЛЕЯ

Біла лілея росла у гаю.
Дощик приносив їй пісню свою,
Вітер цілушки свої посилав,
Палко і щиро її він кохав.
Ніжна лілея щаслива була,
Мати-Природа красу їй дала.
Красуня-веселка і та милувалась...
А біла лілея у віршах кохалась.
На крилах своїх її вітер гойдав,
На росяних струнах пісні вигравав.
Лелівав і пестив красуню свою,
Все літо лілея була, як в раю.
Та раптом осінь холодна прийшла
І, звісно, для квітки тепла не знайшла.
Обспалось листя з дерев у гаю —
Той вітер забув про кохану свою...
А квітка чекала, а квітка жила,
Та жила зі смутком вона не змогла:
Замерзла самотня лілея твоя.
А знаєш, хто ніжна лілея? То я...

МРІЯ

У мене є мрія — літати я хочу.
Літати щовечора — в сні й наяву,
Коли захід сонця за обрієм бачу,
То прагну літати й польотом живу.

І силу-силенну квіток бачу в полі,
В їх ніжних пелюстках — довкілля усе:
Рожевим, червоним, зеленим і білим —
Любов свою щиро їм сонце несе.

Я можу літати, я прагну літати —
Узимку і влітку, у сні й наяву.
Як вечір приходиться, не можу я спати,
За вітром стрибаю, кричу, бо живу...

Там неба блакиті немає початку,
Всю нічку чарує весна.
Та ранок приходиться — і знову спочатку
Чекаю, коли надійде темнота.

Бо прагну літати я знову щоночі,
Хоч знаю: на ранок реальність прийде.
Та ввечері пізно я спати не хочу —
І мрію, чекаю, що мрія знайде...